

man angriber mig i min Stilling som Forstander for Lærerskolen, finder jeg dog særlig Anledning til at gøre opmærksom paa, at den har eksisteret i 25 Aar i det væsentlige uforandret til Trods for, at der paa det Sted kunde have været udfoldet en Virksomhed 4—5 Gange større end den, der paa ethvert Tidspunkt er foregaaet, og det har selvfølgelig ethvert Ministerium det parlamentariske Ansvar for i de forløbne 25 Aar.

Idet det ærede Medlem Hr. S. C. Nørgaard kritiserede min Udtalelse, mente han ogsaa, at jeg havde gjort Venstre Uret, naar jeg sagde, at det ikke havde Interesse nok for Folkeskolen, og det ærede Medlem anførte enkelte Reformers, der var indført: at man havde givet Lærerne en højere Løn — dermed bliver de nu i og for sig ikke dygtigere Lærere —, og at man havde formindsket Børnetallet. Ja, det er rigtigt, men det er da ikke tilstrækkeligt, og jeg skal til Belysning bare oplyse det høje Ting om, at vi her i Danmark i dette Øjeblik har ca. 3 800 Skoler i Landdistrikter, og af dem er endnu 1 900, altsaa 50 pCt., eenklassede og toklassede; og hvis vi tager den treklassede Skole med, kommer vi til det Resultat, at af Folkeskolerne i Landdistrikterne er ca. 60 pCt. een-, to- eller treklassede. Jeg siger, at det er i allerhøjeste Grad ufyldstgørende, og det, at Venstre har ladet dette blive ved at staa ved Magt, er et vægtigt Vidnesbyrd om Mangel paa tilstrækkelig Interesse for Folkeskolen.

Endelig vil jeg ogsaa anføre, at der fra Venstres Side blev rejst den voldsomste Opposition, da jeg her første Gang tog Ordet for Nedsættelse af en Skolekommission, efter at denne Sag havde ligget stille i mange Aar. Da saa det daværende Medlem Hr. Jensen-Sønderup var overvundet, rejste det ærede Medlem Hr. Klaus Berntsen en ny Indvending, idet han krævede, at man maatte vente, til Kvinderne fik Stemmeret. Og saa maatte man vente. Man gjorde fra Venstres Side alt for at hindre den store Skolekommission i at tage Opdragelsesspørgsmaalet op til Overvejelse. Nej, der er sandelig Mangel paa den fornødne Interesse i Partiet Venstre. Men det Spørgsmaal faar vi jo ogsaa Lejlighed til at se Venstres Stilling til, naar selve Lovforslaget om Folkeskolen bliver forelagt.

Et andet æret Medlem, det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen, udtalte sig ogsaa og specielt vedrørende Statens Lærerskole og det paatænkte Kursus i Pædagogik. Jeg tror, at det ærede Medlem en Gang imellem prøver paa at være morsom, men det

vil jeg fraraade det ærede Medlem, for det ligger ikke for hans Stemme. Ved denne Lejlighed skulde Morsomheden bestaa deri, at 4 store Pædagoger havde lagt Hovederne sammen, og saa var der ikke kommet andet Resultat ud af det end dette stakkels Forslag angaaende Undervisningen i Pædagogik paa Statens Lærerskole. Det er en fuldstændig Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side. Alt hvad det ærede Medlem har sagt, er rent forkert, hvad den Ting angaar. Det hele er det, at jeg har bedt de tre navngivne sagkyndige om at udtale sig til mig om en speciel Ting, nemlig Psykofysik, den psykologisk-fysiske Undersøgelse, den eksperimentale Pædagogik. Og de er ikke blevet raadspurgt af mig, fordi de er Tilhængere af den ny-europæiske Skolebevægelse — jeg tror slet ikke, Professor Rubin er det —, nej, de er blevet raadspurgt af gode saglige Grunde, Professor Rubin, fordi han er Universitetets Professor paa det Omraade, Dr. Næsgaard, fordi han er Psykolog og inde i den særlige Teknik, og Hr. Arvin, fordi han er Formand for Pædagogisk Selskab og altsaa nyder dette Selskabs højeste Tillid. Og det, at jeg har raadført mig med dem, har ikke den allerringeste Smule at gøre med det, at to af dem tilfældig er Tilhængere af det, der kaldes den ny-europæiske Skolebevægelse.

Jeg forstaar ikke, hvorfor det ærede Medlem vil lægge en saa fortræffelig Tanke Hindringer i Vejen ved at skildre Tingene saa misvisende. Men det er det, der udmærker de ærede Medlemmer. De taler — jeg antager, det ikke er bevidst —, som de gør, for at volde Besvær eller for at nedsætte det, der paatænkes, i saa høj Grad som muligt i Offentlighedens Omdømme. Og værst er i den Henseende ogsaa det ærede Medlem Hr. S. C. Nørgaard. Det ærede Medlem skulde jo rigtig vise, hvilken stor Synder jeg og i det hele taget de moderne Pædagoger er, og saa siger det ærede Medlem vendt mod mig: „Det er ret interessant at lægge Mærke til, at netop de Kredse af Skolemænd, der har været de allervirkosomste for at omdanne vor Skole til det, den nu er, en Kundskabs-skole, er nu, da Udviklingen af det, de krævede, er kommet saa langt frem, de allervirigste til igen at kræve noget nyt“.

Aldrig havde jeg tænkt mig i min vildeste Fantasi, at et æret Medlem af dette Ting, som af Erhverv og Livsstilling er Lærer, kunde være saa uvidende, som det ærede Medlem Hr. S. C. Nørgaard her røbede, at han er. For det er jo en given Ting, at det ikke kan være sagt imod bedre Vidende, det er Uvidenhed. Hverken